

lands rente - den laveste blandt eurolandene. Endelig sænkede ECB renten i april 1999, hvorved pengemarkedsrenten nåede sit laveste niveau i nyere tid i Europa på godt 2½ pct.

Det lave renteniveau må blandt andet ses på baggrund af, at der med eurosamarbejdet på markederne er skabt tillid til, at den økonomiske udvikling i euroområdet ikke løber af sporet med høj inflation og for store offentlige budgetunderskud til følge. Hertil kommer, at eurolandenes finansielle markeder er blevet mere likvide, hvorfor prisen på disse markeder, dvs. renten, nu er lavere.

Rentesænkningerne viser også, at ECB ikke udelukkende fokuserer på prisstabilitet, men at den også støtter den økonomiske vækst og beskæftigelse i en lavkonjunktur.

Siden november 1999 har ECB hævet den pengepolitiske styringsrente gradvist til 4,25 pct. Det er tegn på, at ECB er sit ansvar bevidst om at sikre prisstabilitet i euroområdet, som EU-landenes parlamenter og regeringer er blevet enige om skal være målet for ECB. Renteforhøjelserne skal ses i lyset af, at der er udsigt til stærk økonomisk vækst i euroområdet, en vækst, der ellers kan risikere at føre til overopledning og dermed stigende inflation på lidt længere sigt. Der er således sket et skift i forventningerne til den økonomiske vækst i euroområdet i løbet af det seneste halve års tid. F.eks. har OECD i juni opjusteret BNP-vækstskønnet fra 2,8 pct. til 3,5 pct. Renteforhøjelserne vil medvirke til at sikre en mere balanceret og stabil udvikling i efterspørgselen, hvilket bidrager til, at alle markeder kan fungere hensigtsmæssigt nu og i fremtiden uden at overophede i det igangværende opsving. Derved sikres et mere stabilt og vedvarende opsving, der vil medvirke til, at den stigende vækst ikke fører

stigende inflation med efterfølgende fald i efterspørgselen og stigning i arbejdsløsheden til følge.

Opstramningen er indtil videre forholdsvis moderat. Pengemarkedsrenterne, der i store træk følger den pengepolitiske styringsrente, er således på niveau med renterne omkring årsskiftet 1997/98. Dette er på trods af, at vækstudsigerne nu er mere positive, arbejdsløsheden er ca. 2¼ pct. point lavere, mens inflationen er godt ½ pct. point højere. Det indikerer også, at hovedparten af eurolandene har nydt godt af etableringen af euroen.

Den årlige inflation i euroområdet er steget fra 0,8 pct. ved indgangen til 1999 til i de sidste par måneder ca. 2,0 pct. Den seneste udvikling i inflationen er dog til dels påvirket af især stigningen i oliepriserne og i mindre omfang den svækkede eurokurs, som begge i nogen grad forventes at være midlertidige. Korrigeres inflationen for stigningen i energipriser, er den underliggende inflation i øjeblikket kun godt 1 pct., hvilket er lidt lavere end ved årsskiftet 1997/98. Da inflationsmålsætningen går på det mellemlange sigt har renteforhøjelserne ikke været kraftigere, selvom den samlede inflation aktuelt er i nærheden af 2 pct.

Udviklingen i pengemarkedsrenter, inflation, betalingsbalance og arbejdsløshed siden 1999 for EU, euroområdet og Danmark er illustreret i figur 1, 2, 3 og 4.

Jeg er enig i IMF's og OECD's vurdering, at ECB's pengepolitik har været passende og bidraget både til stabile priser og skabt et gunstigt grundlag for nedbringelse af arbejdsløsheden. OECD skønner således, at arbejdsløsheden i euroområdet i løbet af de næste par år vil blive nedbragt til det, der i givet fald vil være det laveste niveau i næsten 20 år.